

**DEZVALUIRILE LUI ROBERT ROSU –
Declaratia avocatului Robert Rosu,
executat de “completul negru”: “Nu
am savarsit nicio infractiune. Nu am sa
imi schimb aceasta pozitie niciodata.
Am avut obligatia si dreptul de a
proteja clientul... Independenta
avocatului si a argumentatiei sale sunt
conditii necesare pentru exercitarea
dreptului la aparare si un control ex
post factum din partea oricarei
autoritati nu poate avea decat efecte
de descurajare a modului in care
avocatii isi desfasoara profesia”**

“Au vorbit procurorii si judecatorii. E timpul sa vorbeasca si avocatul Rosu”. Este titlul articolului publicat miercuri, 13 ianuarie 2021, de [Revista Q Magazine](#), care prezinta in exclusivitate declaratia **avocatului Robert Rosu (foto)**, condamnat la 5 ani inchisoare cu executare, in decembrie 2020, in dosarul “Ferma Baneasa”, de **“completul negru” de la ICCJ format din judecatorii Ionut Matei, Florentina Dragomir si Alina Ioana Ilie** pentru simplul motiv ca si-a exercitat profesia.

Este vorba despre declaratia data de Robert Rosu in 2 noiembrie 2018, la Curtea de Apel Brasov, instanta care a dispus achitarea avocatului. O sentinta care insa a fost intoarsa in apel de judecatorii ICCJ Ionut Matei, Florentina Dragomir si Alina Ioana Ilie.

Pe langa elementele "tehnice" legate de dosarul “Ferma Baneasa”, avocatul Robert Rosu sublinia ca este absolut nevinovat, nefacand altceva decat sa actioneze in slujba clientilor sai, in conformitate cu principiile profesiei de avocat, in deplina respectare a legii si a deontologiei profesionale. **“Ca avocat, alaturi de foarte multi colegi, mi-am exercitat profesia in mod liber, independent potrivit priceperii mele profesionale si constiintei mele profesionale. Nu am savarsit nicio infractiune. Nu am sa imi schimb aceasta pozitie niciodata. Eu am avut obligatia si dreptul de a proteja clientul, obligatia si dreptul de a expune punctul sau de vedere juridic, de a-i proteja interesele legitime, de a folosi strategii, argumente pentru a prezenta intr-o modalitate coerenta drepturile sale potrivit interpretarilor pe care le-am dat dreptului pozitiv”**, preciza Robert Rosu in declaratia data la Curtea de Apel Brasov.

Tot atunci, Robert Rosu atragea atentia asupra riscului producerii unui atac la independenta avocatilor, aratand ca **“independenta avocatului si a argumentatiei sale sunt conditii necesare pentru exercitarea dreptului la aparare al clientului si un control ex post factum din partea oricarei autoritati nu poate avea decat efecte de descurajare a modului in care avocatii isi desfasoara profesia”**. **Or, fix asta se intampla, in opinia noastra, prin condamnarea lui Robert Rosu dispusa de completul negru de la ICCJ pentru simplul motiv ca si-a exercitat profesia.**

Prezentam integral declaratia avocatului Robert Rosu data la Curtea de Apel Brasov, publicata de [Revista Q Magazine](#):

“Sunt avocat din anul 2000, iar din anul 2005 activez ca avocat asociat la societatea de avocati Tuca, Zbarcea si Asociatii. Inca de la infiintarea societatii de avocati, am avut in gestiunea administrativa si organizationala departamentul de litigii, care astazi are 45 de avocati.

Am activat profesional ca avocat in domeniul disputelor judiciare si al arbitrajelor, am reprezentat statul roman in arbitraje internationale ca membru al unei echipe de avocati, in cazuri precum EDF vs Romania sau Noble Ventures vs Romania, obtinand exonerarea statului roman de la plata unor daune de aprox. jumătate de miliard de euro.

Sunt autor al mai multor articole publicate in diverse reviste de specialitate, am publicat in anul 2015 un volum in domeniul insolventei si falimentului la editura Monitorul Oficial. Am fost totodata membru al echipei de avocati care a oferit asistenta Ministerului Justitiei in proiectul privind analiza impactului Noului Cod Civil si Noului Cod de Procedura Civila.

Am reprezentat clientii in sute de litigii si arbitraje si e cunoscuta activitatea mea in dosare pro bono, precum cele in sprijinul victimelor accidentului din Muntenegru sau familiilor victimelor din clubul Colectiv.

Sunt casatorit si am doi copii.

Consider ca sunt nevinovat. Absolut nevinovat.

Am actionat in slujba clientilor mei, in conformitate cu principiile profesiei de avocat, in deplina respectare a legii si a deontologiei profesionale.

Activitatile pe care le-am desfasurat chiar in modalitatea in care ele sunt retinute in actul de acuzare sunt activitati specifice profesiei de avocat, in esenta, fiind acuzat de certificarea unui contract, de redactarea unor acte juridice, de redactarea si transmiterea a doua notificari unor institutii publice, in baza unor imputerniciri avocaticale, si de asistarea sau reprezentarea clientului in fata unor instante, a unor autoritati publice sau la biroul unui notar.

Specialistii DNA au realizat un raport financiar contabil care a acoperit perioada 2006-2015 si care a constatat faptul ca nu am desfasurat niciun fel de activitate profesionala sau financiara, alta in afara de cea de avocat, ca am avut venituri exclusiv din profesie, ca mi-am achitat taxele, ca nu am niciun fel de relatii financiare sau contractuale cu celelalte persoane care au calitate in aceasta cauza sau cu societati comerciale apartinand clientilor.

Doresc sa subliniez ca toate activitatile mele au fost desfasurate ca avocat al societatii Tuca, Zbarcea si Asociatii, nu am avut contracte de asistenta juridica personal incheiate cu vreo parte, societatea de avocati primind mandat din partea clientilor.

Am actionat in aceste dosare ca avocat alaturi de foarte multi colegi din cadrul firmei de avocati. Peste 60 de avocati au lucrat in aceste dosare pentru clientul Al Romaniei Paul Philippe si pentru Reciplia SRL, contractele de asistenta sau imputernicirile aflandu-se in mare parte la dosarul cauzei.

Am incredere ca cercetarea judecatoreasca va conduce la aflarea adevarului si as vrea sa reamintesc ca, printr-o incheiere din 11.03.2016 a judecatorului de drepturi si libertati al ICCJ, s-a retinut ca tot materialul probator prezentat de acuzare pana la acea data nu reflecta savarsirea vreunei infractiuni de catre mine si ca toate activitatile s-au desfasurat in conformitate deplina cu Legea nr. 51/1995 a profesiei de avocat si cu

statutul profesiei.

Totodata vreau sa spun ca, intre 11.03.2016 si 21.05.2016, cand a fost emis rechizitoriul, nu a fost administrata nicio proba noua in ceea ce ma priveste, astfel incat apreciez ca toate concluziile judecatorului de drepturi si libertati care m-a pus in libertate fara nicio alta masura sunt corecte si astazi.

Dupa analiza celor aprox. 25 500 de pagini care au insotit rechizitoriul, dupa ce am reluat toata argumentatia juridica care a fost folosita de-a lungul anilor de mine si de colegii mei in apararea clientilor, am si astazi convingerea ca argumentatia juridica folosita este corecta si sunt ferm convins ca as proceda si acum in aceeasi modalitate argumentativa, potrivit constiintei mele si priceperii mele profesionale.

Situatia de fapt si, mai ales, de drept

Se retine faptul ca parte din argumentatia pe care colegii mei sau eu as fi folosit-o ar fi fost incorecta, de aceea pe langa descrierea situatiei de fapt, asa cum eu o cunosc, am sa imi ingadui sa aduc si scurte consideratii de natura juridica de drept civil in combaterea directa a acuzatiilor ce mi se aduc.

Cu certitudine, astazi, nimeni nu poate afirma ca Al Romaniei Paul Philippe nu este nepotul de fiu al lui Carol al II-lea, ca nu are dreptul la mostenirea acestuia sau a altor membri ai familiei regale cu care are relatii de rudenie, chestiuni care au fost dezlegate de nenumarate hotarari judecatoresti, in special la nivel de curte de apel si la nivelul inaltei Curti de Casatie si Justitie.

Am avut curiozitatea sa analizez hotararile de la dosarul cauzei, dar si alte hotarari definitive si irevocabile privind pretentiile lui Al Romaniei Paul in dosare in care alaturi de colegii mei m-am ocupat, sau altele, in legatura cu care nu am desfasurat activitati juridice.

Sunt peste 20 de hotarari judecatoresti, peste 45 de judecatori care au apreciat asupra drepturilor care in actul de acuzare sunt considerate ca fiind inexistente.

Toate aceste hotarari judecatoresti arata, pe de o parte, ca Paul Philippe are calitatea de succesor al lui Carol Mircea Grigore, tatal sau, al lui Carol al II-lea, bunicul sau, dar si in legatura cu matusile si unchii din partea bunicului, Nicolae, Elisabeta, Maria, Ileana.

Totodata, ca bunurile familiei regale din care face parte au fost preluate de statul roman in mod abuziv, marea lor majoritate in temeiul Decretului nr. 38/1948, care a fost deja constatat de justitia romana ca fiind lovit de nulitate absoluta.

Amintesc hotararea iCCJ nr. 954/14.02.2012, prin care s-a finalizat procedura de exequator a hotararii de la

Lisabona din 1955.

Reamintesc faptul ca hotararea de la Lisabona a statuat ca Mircea Grigore este fiu cu drepturi depline al lui Carol al II-lea, hotarare care, ulterior, a fost recunoscuta in Franta. In 1957 si in 1991 a fost initiat un exequator in Romania pentru recunoasterea acestei hotarari.

Argumentul de esenta al acuzarii este acela ca Paul Philippe nu ar fi putut sa fie considerat succesor al lui Carol al II-lea pana in anul 2012, cand s-a finalizat exequatorul in Romania.

Aceasta opinie, de esenta pentru acuzare, este profund gresita din doua perspective. Prima, pentru ca vorbim despre o hotarare in materie de stare civila, care este o hotarare declarativa si nu constitutiva de drepturi.

Intr-un proces de stabilire a paternitatii, in care se constata ca paratul este tatal copilului reclamantei, tatal dobandeste aceasta calitate de parinte de la nasterea copilului si in privinta unor drepturi, chiar de la conceperea lui si nu de la data pronuntarii hotararii judecatoresti.

Este gresit juridic a se aprecia ca Paul Philippe a devenit fiul lui Carol Mircea Grigore si nepotul lui Carol al II-lea la varsta de 54 de ani. In plus, exista hotarari judecatoresti care au analizat aceste argumentatii.

Ma refer chiar la hotarari in legatura cu bunul Snagov, instantele aratand ca hotararea de la Lisabona este o realitate juridica ce nu poate fi ignorata si ca finalizarea exequatorului nu poate avea efecte constitutive, ci cel mult de consolidare a drepturilor petentilor.

De altfel, am observat ca toate actele notariale folosite de Paul Philippe in cadrul procedurilor sunt criticate sub aspectul legalitatii, in sprijinul acuzatiilor aduse. Ma refer la certificate de mostenitor, certificate de calitate de mostenitor, oferta de donatie si acceptare de donatie sau contracte de cesiune drepturi. Acestea fiind acte incheiate de 8 notari publici din Romania si 5 notari si avocati straini.

Absolut toate aceste acte sunt considerate de acuzare ca fiind fabricate, false sau afectate de nelegalitate, fara a fi audiat unul dintre acesti notari si cu ignorarea dispozitiilor legale care arata ca actele autentice se bucura de prezumtie de legalitate si nulitatea lor poate fi constatata doar de o instanta de judecata civila, in sistemul de drept romanesc neexistand nulitati de drept sau nulitati conventionale.

Eu si colegii mei, ca avocati, am plecat potrivit legii de la prezumtia legalitatii acestor acte si nu am nici astazi vreun dubiu in legatura cu legalitatea lor. Mai mult, ICCJ a spus ca avocatul Robert Rosu nici nu avea dreptul sa le puna la indoiala legalitatea.

Voi face in continuare o prezentare a situatiei de fapt, asa cum eu o cunosc, cu speranta ca voi sprijini aflarea adevarului in aceasta cauza, pentru ca apreciez ca situatia de fapt prezentata de acuzare este fie eronata, fie scapa din vedere evenimente extrem de importante, fie unor evenimente sau activitati li se da o semnificatie gresita.

Primul contact pe care eu si colegii mei l-am avut cu clientul Reciplia SRL a fost in 20.09.2006, cand ne-a fost adus un contract de cesiune drepturi deja redactat, spunandu-ni-se ca au existat negocieri anterioare intre OL, in calitate de avocat al printului Paul, IS si Reciplia SRL in legatura cu cesiunea acestor drepturi litigioase sau patrimoniale.

In 21.09.2006, a avut loc semnarea primului contract de cesiune de drepturi litigioase. L-am cunoscut pe Paul Philippe cu 5 minute inaintea semnarii contractului, la semnare participand OL, ca avocat al Printului Paul.

Asadar, eu si colegii mei nu am avut absolut niciun input in negocieri, in continutul contractului, in valorile pecuniare stabilite ca obligatii s.a. Am atestat acest contract sub nr. 277/21.09.2006, potrivit art. 3 din Legea 51, o activitate profesionala absolut fireasca de atestare a identitatii partilor, a semnaturii si a continutului actului.

In data de 2.10.2006, s-a semnat un contract de asistenta juridica cu Reciplia, potrivit dispozitiilor legale, care a acoperit inclusiv activitatea de atestare a primului contract si toate activitatile ulterioare legate de raportul juridic si ce a urmat.

O echipa interdisciplinara de 15 avocati a redactat raportul de due diligence, exclusiv in baza inscrisurilor puse la dispozitie de avocatul OL care gestionase toate dosarele printului Paul intre noiembrie 2005 – septembrie 2006 si care avea toate aceste inscrisuri. In urma unei activitati de aproximativ 3 saptamani, a rezultat un raport de peste 500 de pagini, care analizeaza 15 bunuri din cele peste 40 care sunt indicate in Decretul 38/1948.

A fost o activitate juridica complexa si dificila pentru societatea de avocati care se infiintase cu un an si jumatate inainte, nebucurandu-se la acel moment de notorietatea pe care am vazut ca in mod neintemeiat o invoca acuzarea.

Rezultatele raportului juridic au fost pozitive; nicaieri in cuprinsul raportului nu se spune ca Printul Paul nu ar avea drepturile pe care le invoca si, cu relevanta pentru prezenta cauza, in capitolul referitor la Padurea Snagov, se arata ca riscul ca Printul Paul sa nu intre in posesia bunului Fundul Sacului este minim, avand in vedere existenta hotararilor judecatoresti pronuntate pana la acel moment si prin raportare la faptul ca fusesera emise decizii ale comisiei judetene in conditiile legii.

Totodata, in legatura cu Ferma Baneasa, se arata ca nu exista dubii ca aceasta a fost in patrimoniul lui Carol al II-lea si ca este necesara desfasurarea procedurilor administrative, dosarul aflandu-se in acel moment la unitatea detinatoare, Primaria Mun. Bucuresti.

In toata aceasta perioada, nici eu, nici colegii mei nu am avut raporturi profesionale avocat-client cu Printul Paul.

Acesta a fost asistat sau reprezentat in fiecare moment de domnul OL. Prin dispozitiile contractului din 1 noiembrie 2006, Printul Paul s-a obligat sa dea mandate de reprezentare societatii de avocati exclusiv in legatura cu procedurile de retrocedare, deoarece partile detineau aceste drepturi in cota procentuala prin efectul contractului.

Nu am avut niciodata dubii in legatura cu legalitatea acestui contract. in acea perioada, foarte multi avocati

participau la redactarea sau semnarea unor astfel de contacte, iar ele, in sine, nu ridica probleme de legalitate.

Nu a existat in fata mea nicio discutie cu caracter ilicit, nicio promisiune adresata Printului Paul, nicio intrebare a acestuia in legatura cu modul concret de desfasurare a unor retrocedari; nu stiam la momentul semnarii stadiul concret al procedurilor litigioase pentru foarte multe dosare.

Dupa momentul 15 ianuarie 2009, cand Printul Paul a vandut suprafata partial retrocedata din Ferma Baneasa catre Reciplia SRL, cele doua parti, Reciplia SRL, reprezentata de tuca Zbarcea si Asociatii si Printul Paul, reprezentat de P.R. si Asociatii, au intrat in dispute litigioase, materializate in zeci de notificari si litigii, realitate care poate fi verificata si pe portalul instantelor, care au implicat acuzatii reciproce intre parti in legatura cu modalitatea de indeplinire si de respectare a drepturilor si obligatiilor din contractul din 2006.

Niciodata in cursul acestor proceduri sau in cuprinsul acestor documente nicio parte nu mentioneaza ca s-ar fi savarsit fapte ilicite in cursul procedurilor de retrocedare sau ca acordul din 2006 sau actele aditionale ulterioare ar reprezenta intelegeri frauduloase sau ar fi o modalitate de a crea o aparenta in drept.

Ambele parti, mai mult sau mai putin intemeiat, au invocat incalcari de drepturi contractuale, ceea ce confirma in sine legalitatea si valabilitatea acestor contracte.

Desi, in cursul urmaririi penale, am primit intrebari in legatura cu aceste litigii si ele sunt amintite in acte procedurale ale acuzarii, in cadrul rechizitoriului, nu se aminteste un rand in legatura cu aceste dispute, conturandu-se o situatie de fapt eronata.

Un alt eveniment important a fost rezolutia de neincepere a urmaririi penale a DNA in legatura cu retrocedarea Padurii Snagov, chestiune pe care eu nu am cunoscut-o la acel moment.

Nu am stiut ca au existat cercetari nici in legatura cu Padurea Snagov, nici in legatura cu ferma Baneasa, unde a fost emisa o alta rezolutie de neincepere a urmaririi penale in 2013.

Ca informatie importanta, dupa momentul la care eu am parasit proiectul, stiu ca GT, colega mea, a obtinut o decizie favorabila la Tribunalul Bucuresti, respectiv Decizia 2146/06.12.2013, ramasa definitiva, care a constatat in mod implicit legalitatea retrocedarii partiale a fermei Baneasa. Nu am avut nicio contributie in gestionarea acestui dosar.

Pe scurt, aceasta este situatia de fapt asa cum eu am cunoscut-o.

In cei 7 ani in care am fost parte a echipei de avocati din Tuca, Zbarcea si Asociatii, care au avut legaturi profesionale cu aceste dosare, nu am avut vreodata vreun dubiu sau vreun semn de intrebare in legatura cu legalitatea procedurilor desfasurate de mine sau de colegii mei, convingerile profesionale fiindu-mi intarite in mod repetat de zecile de hotarari judecatoresti favorabile, si am considerat ca argumentele folosite de mine sunt corecte, si consider si astazi la fel.

Cred ca este neintemeiata transferarea unei dispute comerciale intre semnatarii unor contracte in materia dreptului penal.

Ma voi referi in continuare succint la punerea in posesie a bunului Snagov. In esenta, mie mi se imputa transmiterea a doua notificari scrise, prin care am solicitat autoritatii competente sa puna in posesie clientul, cunoscand dispozitiile legale care prevedeau o obligatie expresa a autoritatii de a pune in posesie bunul.

Nu am avut niciun fel de contributie, nici eu, nici colegii mei, la constituirea dosarului administrativ, nu am depus acte in acesta, nu m-am deplasat niciodata la sediul autoritatii publice, nu am cunoscut niciun functionar public din cadrul Primariei Snagov, Ocolului Silvic sau Romsilva.

La momentul la care am trimis cele doua notificari, care de fapt au fost redactate de avocatul ME, fusesera emise decizii de catre Comisia Judeteana Ilfov, fusesse pronuntata hotararea nr. 1872/2003 a Judecatoriei Buftea, asadar cu 4 ani inainte ca eu sa am vreun contact cu acest dosar, hotarare care constata existenta drepturilor lui Paul Philippe in privinta a 10 ha din Padurea Snagov Fundul Sacului si, totodata, se finalizase in fond, apel si recurs actiunea Romsilva de anulare a hotararii nr. 7/2004 a Comisiei Judetene Ilfov.

Ulterior, Romsilva a formulat si revizuire, respinsa de asemenea si aceasta. Voi depune ulterior la dosar si aceasta hotarare.

Stiam ca in total 5 instante de judecata si in total 11 judecatori constatasesa legalitatea pretentiilor lui Paul Philippe in legatura cu acest imobil.

Nu am avut, si nu am nici azi, niciun fel de dubiu cu privire la legalitatea acestei proceduri si legalitatea punerii in posesie si ma refer aici exclusiv la chestiunile de natura juridica din dosarul administrativ sau litigios de retrocedare. Niciun alt aspect strain de aspectele juridice nu imi este cunoscut.

Nu voi face o analiza a acestor hotarari judecatoresti.

As vrea totusi sa dau un singur exemplu in legatura cu hotararea 1872/2003 a Judecatoriei Buftea. Am asistat in cursul cercetarii judecatoresti la audierea unor judecatori, dar si la adresarea unor intrebari in legatura cu legalitatea pronuntarii unor hotarari intr-o actiune in constatare, in contextul in care, spune acuzarea, actiunea in realizarea dreptului este intotdeauna posibila in aceasta materie.

Aceasta analiza este profund eronata.

In anii 2003-2006 a existat o jurisprudenta constanta care aprecia ca, odata cu aparitia legilor speciale de retrocedare, este inadmisibila actiunea in revendicare pe drept comun art. 480-481 Cod civil. Asadar, actiunea in constatare era perfect intemeiata.

Mai mult, incepand cu anul 2006 apare o jurisprudenta inconstanta in legatura cu acest aspect, chestiune care

determina formularea unui RIL de catre Procurorul General in 4 octombrie 2007, Procurorul General afirmand in documentul depus, in RIL, faptul ca este inadmisibila actiunea in realizarea dreptului.

Procurorul General, care a semnat recursul in interesul legii, este acelasi care a semnat pentru legalitate si temeinicie acest rechizitoriu si nu pot sa inteleg de ce in 2007 parchetul avea o opinie, iar in 2015 o alta opinie.

S-a apreciat ca cele doua notificari ar fi reprezentat justificarea pentru autoritate de a pune in posesie. Or, punerea in posesie era o obligatie legala stabilita cu un termen prevazut expres de 60 de zile, astfel incat nu cred ca avea nevoie vreun functionar public de vreo justificare ca sa isi indeplineasca obligatiile.

Acesta este contextul in care trebuie sa spun cateva cuvinte legat de argumentul folosit de acuzare legat de decizia nr. 1/1941 a iCCJ. Acest document a ajuns cunoscut avocatilor tuca, Zbarcea si Asociatii dupa luna august 2007, ca urmare a depunerii sale de catre AV intr-un litigiu aflat pe rol. Imi aduc aminte ca s-a realizat de catre mai multi avocati de la Tuca, Zbarcea si Asociatii o analiza succinta cu privire la acest document si s-a concluzionat ca exista cateva posibilitati: fie invocarea pe cale de exceptie in cadrul vreunui proces pe rol a nelegalitatii actului abuziv de preluare a statului legionar antonescian, fie formularea unei actiuni pe cale separata in constatarea nulitatii acestui act.

Concluzia la care echipa noastra de avocati a ajuns a fost aceea ca orice fel de demers ar fi respins ca inadmisibil, deoarece aveam un document fara stampile, fara semnaturi, fara original. Asadar un document lipsit de orice fel de relevanta juridica.

Separat de aceste considerente sumare, pe care le voi dezvolta in scris, subliniez faptul ca aceasta asa-zisa decizie nu are absolut nicio legatura cu bunul Ferma Baneasa, facand referire doar la Padurea Snagov fara a exista insa niciun document ulterior deciziei care sa arate ca statul administra acest bun sau il avea in posesie pana la Decretul 38/1948, care reprezinta adevaratul act de preluare, si care, cum am spus, a fost deja constatat ca fiind nul de catre Tribunalul Arad intr-un proces al domnului V.

Desi nu are niciun fel de relevanta juridica acest document, pentru exhaustivitate, subliniez faptul ca nu aveam cunostinta ca el exista cand am transmis notificari sau pana s-a finalizat punerea in posesie de care oricum nu m-am ocupat.

As face referire acum la Ferma Baneasa. In legatura cu retrocedarea unei suprafete din Ferma Baneasa, mi se imputa transmiterea unor adrese si notificari catre ICDPP, precum si participarea in calitate de avocat la cele doua consilii de administratie din 2.09.2008 si 26.09.2008.

In primul rand, eu nu am trimis nicio adresa, memoriu sau notificare catre ICDPP in legatura cu Paul Philippe.

Au fost, este adevarat, transmise mai multe memorii insotite de acte, de catre avocatii Printului Paul inainte de 2007 si ulterior de catre colegi avocati din cadrul tuca, Zbarcea si Asociatii. Eu am transmis o adresa cuprinzand planul de incadrare in zona, furnizat de domnul AB, si m-am prezentat la cele doua consilii de administratie.

Sunt argumente juridice numeroase folosite de acuzare pentru a incerca sa demonstreze nelegalitatea acestei retrocedari.

Imi ingadui sa depun un in scris in care raspund la toate aceste argumente. Paul Philippe si-a demonstrat calitatea de mostenitor prin actele de stare civila si prin certificatele privind calitatea de mostenitor, toata documentatia aflata la dosarul administrativ fiind depusa de catre ICDPP la dosarul cauzei. Nu exista dubii in legatura cu faptul ca bunul a fost proprietatea lui Carol al II-lea.

Ferma Baneasa este enumerata in Decretul 38/1948, a carui nulitate a fost constatata de justitia romana. Exista totodata peste 15 documente la dosarul cauzei ale administratiei sechestrului care arata ca bunul a fost in proprietatea lui Carol al II-lea.

Nici statul comunist nu a contrazis aceste chestiuni.

Un alt argument folosit este cel referitor la natura juridica a terenului si localizarea sa, incercand a se demonstra ca ar fi fost extravilan si/sau agricol si de aceea Legea 18 ar fi fost aplicabila.

Trecand peste jurisprudenta constanta a ICCJ, care arata ca daca se constata ca Legea 18 este aplicabila, si nu Legea 10, solutia este de declinare a dosarului si nu de respingere a acestuia, eu am numarat 7/8 documente pana in 1948 care arata ca bunul era in comuna Baneasa. Actele spun pendinte de comuna Baneasa.

Totodata, exista doua certificate de urbanism la dosarul cauzei care arata ca terenurile sunt in intravilan. Nu am inteles de ce certificatul 1031/27/1/27.03.2008 aflat la fila 237-239 vol. 8 este ignorat si inca se afirma ca terenul ar putea sa fi fost extravilan.

Totodata, bunurile agricole intravilane se supun Legii 10/2001 si nu Legii 18, Legea 10 aratand la art. 8 alin. 1 'ca nu intra sub incidenta legii acele terenuri agricole solicitate deja potrivit legii 18', chestiune care in mod evident nu este incidenta in cauza. Mai mult, petenti care au un astfel de certificat de urbanism nu au a face probe suplimentare pentru ca, potrivit Legii 350/2001, certificatul de urbanism este un act administrativ cu caracter obligatoriu.

Se invoca totodata faptul ca bunul ar fi fost domeniu public si ca nu ar fi putut fi retrocedat decat in conditiile in care se urma procedura prevazuta de Legea 213/2008 de trecere in domeniul privat al statului.

Exista o vasta jurisprudenta a Inaltei Curti si a CEDO care arata ca bunurile preluate abuziv de stat, asa cum sunt cele indicate de Decretul 38/1948, a carui nulitate a fost declarata de justitie, se restituie adevaratului proprietar, indiferent de situatia juridica in care se afla: domeniul public, domeniul privat, orice alta situatie juridica, in virtutea principiului restitutio in integrum.

Altfel, ar trebui sa acceptam ca un stat poate expropria abuziv bunul proprietatea privata a unei entitati sau a unei persoane, printr-un act administrativ il introduce in domeniul public, fara ca persoana indreptatita sa-l mai poata revendica vreodata.

Am intalnit reprezentanti ai ICDPP exclusiv in cadrul intalnirilor consiliului de administratie din 2.09 si 21.09.2008, la care am participat in temeiul unor imputerniciri avocatale. Nu m-am intalnit cu niciun functionar public, niciun angajat al ICDPP in afara acestor consilii organizate intr-un cadru formal.

In cadrul consiliului de administratie din data de 2.09, am avut doua interventii punctuale verbale: am spus ca terenul a fost intravilan la data preluarii, pentru ca apartinea de comuna Baneasa, chestiune dovedita cu prisosinta de actele de la dosar, si am mai spus ca identificarea GPS nu este neaparat concludenta deoarece stiam din experiente judiciare anterioare ca putea sa dea foarte multe erori si am apreciat ca este util a se face o expertiza de identificare a terenului.

Acestea au fost singurele mele interventii verbale din cadrul acestui consiliu de administratie, chestiune de altfel consemnata in procesul-verbal.

Prezenta mea la acest consiliu de administratie s-a desfasurat in temeiul art. 25 alin 2 din Legea 10 care dispune foarte clar ca autoritatea are obligatia sa il cheme pe petent sa isi sustina punctul de vedere.

De aceea, resping categoric acuzatia ca as fi fost prezent pentru a influenta prin argumentele mele, sau ale clientului meu, membrii consiliului de administratie si ca nu aveam ce sa caut la aceasta intalnire.

Amintesc aici si art. 38 alin 2 din legea care arata ca institutia publica savarseste o contraventie sanctionata cu o amenda pana la 5 000 de lei daca nu il invita pe petent sa ii asculte punctul de vedere, asa incat prezenta petentului, asistat de avocat, era o obligatie a institutiei.

La consiliul de administratie din 21.09.2008, am avut de asemenea o unica interventie verbala, dupa ce mi-am consultat telefonic clientul, domnul O solicitand ca anumite experimente care se aflau in desfasurare potrivit activitatii curente a ICDPP sa fie finalizate.

Clientul a fost de acord, in masura in care decizia era favorabila, sa lase aceste experimente sa fie finalizate. si acest lucru este consemnat in procesul-verbal.

Aceasta este analiza mea in legatura cu situatia de fapt si in legatura cu evenimentele pe care eu le-am cunoscut.

Ca avocat, alaturi de foarte multi colegi, mi-am exercitat profesia in mod liber, independent potrivit priceperii mele profesionale si constiintei mele profesionale. Nu am savarsit nicio infractiune.

Nu am sa imi schimb aceasta pozitie niciodata. Eu am avut obligatia si dreptul de a proteja clientul, obligatia si dreptul de a expune punctul sau de vedere juridic, de a-i proteja interesele legitime, de a folosi strategii, argumente pentru a prezenta intr-o modalitate coerenta drepturile sale potrivit interpretarilor pe care le-am dat dreptului pozitiv.

Eu sunt obligat prin lege sa supun dreptul pozitiv si jurisprudenta unei critici radicale, fiind cunoscut faptul ca uneori instantele de judecata si chiar Curtea Constitutionala, in practica lor sufera revirimente jurisprudentiale, iar acest lucru de multe ori se intampla la insistentele avocatului de a aterne pe masa judecatorului adevarul.

Aspectele de natura deontologica care mi se imputa in primul rand vizeaza relatia avocat-client si implicit ele sunt deduse competentei de judecata a baroului din care fac parte. Nu am incalcat nicio norma statutara, legala sau deontologica si nu orice incalcare deontologica atrage raspundere penala, existand raspunderi disciplinare, administrative s.a. Nu am fost niciodata parte a unei cercetari disciplinare, nu mai spun de alta natura.

Independenta avocatului si a argumentatiei sale sunt conditii necesare pentru exercitarea dreptului la aparare al clientului si un control ex post factum din partea oricarei autoritati nu poate avea decat efecte de descurajare a modului in care avocatii isi desfasoara profesia.

Acestea sunt si concluziile multor hotarari de la CEDO unde se spune inclusiv ca avocatul are obligatia sa isi apere clientul in mod zelos (Radobuljac contra Croatiei) si, de asemenea, ca argumentele avocatului nu trebuie supuse unui astfel de control critic atat timp cat ele nu sunt ofensatoare si au legatura cu cauza. (in acest sens, Nikula vs Finlanda.)”